

ב"ה

טבת

ב = שבתאי

האות ב' מסמלת את כוכב שבתאי

ט - שמש	ב - שבתאי
ז - נוגה	ג - צדק
ד - כוכב	ד - מאדים
ה - לבנה	

ע = גדי

האות ע' מסמלת את חודש טבת, את חוש הכעס והרוגז ואת חובתו לתקן ולעבור לחסד.

שיחה לחודש טבת

מ"הגוף" מהעצמי האלוקי, דווקא מפני הצינה - הקרירות האופיינית לתקופה.

כידוע, ביום הסתלקותם של הצדיקים עולה עמם כל עבודתם שעבדו בימי חייהם, ומשפיעה על באי עולמנו רוב אור וטוב. ומיוחד להולכים לאורם, עם ישראל לשבטיו. נוכח הקשיים הרוחניים ומוראי הגלות בחודש טבת, הננו מוצאים כי גדולי עולם המבטאים ציוני דרך לכוון הגאולה הנצחית בקרוב ממ"ש, אמן, הסתלקו בטבת. עזרא ונחמיה (כהן ומלך) מורי הדרך ליציאה מגלות בבל (ט' בטבת). המורה הגדול, הרמבם, אשר לימד את משנה התורה בשלימות לקטן ולגדול דווקא בחשכת הגלות על מנת להאירה (כ' בטבת). האדמו"ר הזקן - רבי שניאור זלמן מליאדי - מפיץ "המעיינות חוצה" שהוא, התנאי לגאולה, שגילה מלך המשיח בעצמו, לבעש"ט (כ"ד בטבת). וכאות נצחון בימות המשיח, גאולת ה"ספרים" - שנשבו מספריית ליובאוויטש ב"דידן נצח" - ה' בטבת.

מה נפלא לגלות, שצרוף שם הוי' אשר ממנו מקור חיות החודש - ה-י-ה-ו, עולה מן הפסוק: "גדלו לי-ה-ו-ה אתי ונרוממה שמו יחדיו" המדבר ממש בעד עצמו, רוממות הא-ל ביחד עם בניו, ממעמקי הגלות לגאולה האמיתית והשלימה על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח - תיכף ומיד ממש.

כעס ורוגז, מדגיש את צרת הגלות בכל מוראיה. לעומת זאת יש במזל גדי גם נטייה לשחוק ושמחה הרומזים לעת שיהפוך ה' את אבלנו לששון בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב בימינו ממש.

"כי שמש ומגן הוי' -א-לוקים". ה"שמש" המסמלת עוצמה של אור וחום ובאה לידי ביטוי מירבי בימי הקיץ שהם זמן הראוי

לעבודת הנשמה שם הוי' בהתגלותו. לעומת זאת ה"מגן" מסמל, שם "א-לוקים" הכיסוי של הלמעלה-מן-הטבע בלבושי הטבע. ובולטת מידת הדין, אשר באה לידי ביטוי בקרירות הן בגשמיות והן ברוחניות, לכל באי עולם בזמן זה, ועל אחת כמה וכמה הנולדים בחודש זה. שלהם יש קושי עצום לגלות את המידות הטובות, לשם כך חייבים לשאוב כוחות נעלמים, מהעצמות השוכנות דווקא בתחתונים. חז"ל תארו את חודש טבת כחודש שבו "הגוף נהנה מן הגוף, מפני הצינה" - הגוף החומרי נהנה

"וכך צריך להיות אצל החסידים-שבכל זמן צריכים ללמוד (או עכ"פ לדבר) אודות המעלה דזמן זה, שע"י זה, ממשיכים ומגלים הדבר למטה" (ש"פ שמיני, פ' פרה, מבה"ח ניסן תש"א)

שם החודש **טבת**, אף הוא מהשמות **שעלו** עמהם מבבל, והוא במשמעות רבת פנים מן בקצה עד הקצה. בהקבלה למשמעות בשפה הכשדית, טביעה (בבוץ האופייני לחודש זה) הוא גם רמז למזל **גדי**, שתכונותיו קשות ומודגשת בו מידת הדין אך גם במשמעות של **הטבה**, הנדרשת עפ"י הבאור הראשון. אך גם אפשרית ועתידה להיות, שכן כל ירידה היא לצורך עליה, ואין רע יורד מלמעלה כלל.

הקטביות האמורה, באה לידי ביטוי מענין, בכך, שראש חודש טבת (אשר כראש הוא כולל בעצמיותו את כל החודש) חל תמיד בחנוכה דווקא בימים האחרונים שבהם האור מרובה. ימי החנוכה ימשיכו להיות ימים טובים לנצח, גם בזמן העתיד שבו בטלים כל המועדים. וכן מובלט בהם יתרון האור מן החושך, בכך שמנורת המקדש בטלה לזמן רב, אולם מנורת החנוכה לא בטילה לעולם. אמנם בחודש זה חל יום העשירי בטבת (יום העשירי בחודש העשירי) שהוא החמור שבימי התענית-עד כי אמרו חז"ל שאילו חל בשבת היינו חייבים להתענות בו ממש כמו ביום הכפורים - והוא מקור והתחלת הגלויות, וחורבן בית המקדש. אכן מזלו של החודש **גדי** שביטוי